

מסכת פסחים

פרק ה

א. תמיד נשחט בשמנה ומחצה וקרב בתשע ומחצה. בערבי פסחים נשחט בשבע ומחצה וקרב בשמנה ומחצה, בין בחל בין בשבת. חל ערב פסח להיות בערב שבת, נשחט בשש ומחצה וקרב בשבע ומחצה, והפסח אחריו:

ב. הפסח נשחטו שלא לשמו, וקבל והלך וזרק שלא לשמו, או לשמו ושלא לשמו, או שלא לשמו ולשמו, פסול. כיצד לשמו ושלא לשמו, לשם פסח ולשם שלמים. שלא לשמו ולשמו, לשם שלמים ולשם פסח:

ג. נשחטו שלא לאוכליו ושלא למנויו, לערלים ולטמאים, פסול. לאוכליו ושלא לאוכליו, למנויו ושלא למנויו, למולים ולערלים, לטמאים ולטהורים, פשר. נשחטו קדם חצות, פסול, משום שנאמר (שמות יב) בין הערבים. נשחטו קדם לתמיד, פשר, ובלבד שיהא אחד ממרס בדמו עד שיזרק דם התמיד. ואם נזרק, פשר:

ד. השוחט את הפסח על הקמץ, עובר בלא תעשה. רבי יהודה אומר, אף התמיד. רבי שמעון אומר, הפסח בארבעה עשר, לשמו חיב, ושלל לשמו פטור. ושאר כל הזבחים, בין לשמן ובין לשלל לשמן, פטור. ובמועד, לשמו פטור, ושלל לשמו חיב, ושאר כל הזבחים, בין לשמן ובין לשלל לשמן, חיב, חוץ מן החטאת ושחטה שלל לשמה:

ה. הפסח נשחט בשלש כתות, שנאמר ונשחטו אתו כל קהל עדת ישראל, (שמות יב) קהל ועדה וישראל. נכנסה כת הראשונה, נתמלאת העזרה, נעלו דלתות העזרה. תקעו, הריעו ותקעו. הפהגים עומדים שורות שורות, ובידיהם בזיכי כסף ובזיכי זהב. שורה שכלה כסף כסף, ושורה שכלה זהב זהב. לא היו מערבין. ולא היו לבזיכין שולים, שמא יניחום ויקרש הדם:

ו. נשחט ישראל וקבל הפהג, נוהגו לחברו וחברו לחברו, ומקבל את המלא ומחזיר את הריקון. כהן הקרוב אצל המזבח זורקו זריקה אחת בנגד היסוד:

ז. יצתה כת ראשונה ונכנסה כת שנייה. יצתה שנייה, נכנסה שלישית. כמעשה הראשונה כך מעשה השנייה והשלישית. קראו את ההלל. אם גמרו שנו, ואם שנו שלשו, אף על פי שלל שלשו

מימיהם. רבי יהודה אומר, מימיהם של כַּת שְׁלִישִׁית לֹא הִגִּיעַ
לְאַהֲבָתִי כִּי יִשְׁמַע ה', מִפְּנֵי שְׁעָמָה מַעֲטִין:

ח. כִּמְעָשָׂהוּ בְּחַל כֶּךָ מַעֲשָׂהוּ בְּשֵׁבֶת, אֲלֹא שֶׁהַכֹּהֲנִים מְדִיחִים אֶת
הַעֲזָרָה שְׁלֹא בְּרִצּוֹן חֻכָּמִים. רבי יהודה אומר, כּוֹס הָיָה מִמֶּלֶא מִדָּם
הַתַּעֲרָבוֹת, זָרְקוּ זְרִיקָה אַחַת עַל גִּבֵּי הַמִּזְבֵּחַ, וְלֹא הוֹדוּ לוֹ חֻכָּמִים:

ט. כִּי־צַד תּוֹלִין וּמִפְּשִׁיטִין, אֲנִקְלִיֹת שֶׁל בְּרִזָּל הָיוּ קְבוּעִים בַּכֶּתֶלִים
וּבַעֲמֻדִים, שִׁבְּהֵן תּוֹלִין וּמִפְּשִׁיטִין. וְכָל מִי שָׁאִין לוֹ מָקוֹם לְתִלּוֹת
וְלִהְפָּשִׁיט, מִקְלּוֹת דָּקִים חֲלָקִים הָיוּ שָׁם, וּמִנִּיחַ עַל כְּתֹפוֹ וְעַל כֶּתֶף
חֲבֵרוֹ, וְתוֹלָה וּמִפְּשִׁיט. רבי אֱלִיעֶזֶר אומר, אַרְבָּעָה עָשָׂר שָׁחַל
לִהְיוֹת בְּשֵׁבֶת, מִנִּיחַ יָדוֹ עַל כֶּתֶף חֲבֵרוֹ, וְיָד חֲבֵרוֹ עַל כְּתֹפוֹ, וְתוֹלָה
וּמִפְּשִׁיט:

י. קָרְעוּ וְהוֹצִיֵא אַמּוּרִיו, נָתַנוּ בְּמַגִּיס וְהִקְטִירוּ עַל גִּבֵּי הַמִּזְבֵּחַ.
יָצְתָה כַּת רִאשׁוֹנָה וַיִּנְשָׁבָה לָהּ בְּהַר הַבַּיִת, שְׁנִיָּה בַּחִיל, וְהַשְּׁלִישִׁית
בְּמִקְוָמָה עוֹמֶדֶת. חֲשָׁכָה, יָצְאוּ וְצָלוּ אֶת פְּסְחִיהֶן: